

„En Nabob!“ gentog Per og saae ned ad sin lysegule, fløjlsagtige Dragt, der ligeledes stammede fra Italien, og som han den Dag bar for første Gang i Anledning af den stærke Solvarme. „Det smigrer mig naturligvis. Kun mangler jeg desværre de dertil hørende Millioner.“

„Men dem faar De jo,“ henkastede Hofjægermesterinden.

Ordene faldt hende ud af Munden halvt mod hendes Vilje. Hun fortrød dem straks og gav sig til at tale om andre Ting.

For Per var den lille Bemærkning god at faa Forstand af, — og han blev forstemt. Altsaa havde de siddet og talt om hans Forlovelse, og naturligvis var da ogsaa hans Svigerfaders Penge bleven bragt paa Bane. De to Ting var aabenbart uadskilleligt sammengroet i Folks Bevidsthed. Forresten havde han af sig selv begrebet, at Frøken Blombergs Nabob-Lignelse ikke just var ment som en Kompliment.

Han satte sig ned og gav sig til at mønstre den unge Dame. Og nu, da han havde hende paa nærmere Hold, saae han mere nøgtern paa hendes Skikkelse og bedømte den som Kender. Han fandt dog ikke meget at udsætte paa hende. Trods sin Forstemthed maatte han undre sig over, at han ikke straks ved deres Møde i Alleen havde lagt Mærke til, hvor smuk hun var. Sikken et Par klare og uskyldige Øjne! Og saadan en smuk Mund, saa blødt kruset, endnu lidt spæd maaske og lidt blodfattig, men til Gengæld frisk og kysk som en vild Rose.

De to Damer havde givet sig til at tale om det samme Ulykkestilfælde, som Præsten nylig berørte inde i Hofjægermesterens Stue. I Vendinger, der mistænkeligt mindede om Faderens, fortalte den unge Pige, hvordan „det beklagelsesværdige Menneske“ havde faaet hele Underlivet oprevet, og at Doktoren ikke mente, han kunde leve. Men Per blev pludselig uopmærksom. Det var gaaet op for ham, hvem det var, Frøkenen hele Tiden havde mindet ham om. Det var Francisca, hans Nyboderskæreste! — Herregud! tænkte han, helt blød om Hjertet, hvor det dog var længe, siden han havde haft hende i sine Tanker! . . .

Mens Damerne fortsatte deres Passiar, sank han en kort Tid